

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. február 3. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 5.B.317/2010/127. számú ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A vádlott gazdasági bűncselekményeit

2 rendbeli, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés),

1 rendbeli, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (3) bekezdés),

1 rendbeli bűnsegédként elkövetett adócsalás büntettének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (2) bekezdés),

3 rendbeli, bűnsegédként, két esetben folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértése büntettének (1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pont) minősíti.

A rendelkező részből a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből az I. r. vádlottat további 48.760 (negyvennyolcezer-hétszázhatvan) forint megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyi okmányának száma A.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az I.r. vádlottat a Székesfehérvári Törvényszék a 2016. február 19. napján kelt 5.B.317/2010/127 számú ítéletével bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében [1978. évi IV. tv. 310.§ (1), (4) bekezdés], adócsalás büntettében [1978. évi IV. törvény 310.§ (1), (3) bekezdés], 5 rb. számvitel rendje megsértése büntettében [1978. évi IV. törvény 289.§ (1), (4) bekezdés b) pont], közokirat-hamisítás büntettében, mint felbujtót [1978. évi IV. törvény 274.§ (1) bekezdés c) pont]. Ezért öt halmazati büntetésül 4 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra, valamint 5 év ügyvezető foglalkozástól való eltiltásra ítélte azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett az I.r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásáról, továbbá az előzetes fogvatartásban, illetve a házi őrizetben töltött idő beszámításáról is.

Ugyanakkor az 1 rb. adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310.§ (1), (3) bekezdés] miatt indult eljárást megszüntette.

A II.r. vádlott bűnösségét bűnsegédként folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310.§ (1), (4) bekezdés], 2 rb. bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértése büntetében [1978. évi IV. törvény 289.§ (1), (4) bekezdés b) pont] állapította meg. Ezért őt, mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 2 év 6 hónap szabadságvesztésre, 3 év közügyektől eltiltásra és 5 év ügyvezetői foglalkozástól eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.

Az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott vonatkozásában is rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról, továbbá az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról is. A vele szemben 1 rb. adócsalás büntette [1978. évi IV. törvény 310.§ (1), (3) bekezdés] miatt indult eljárást megszüntette.

A III.r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében [1978. évi IV. törvény 310.§ (1), (4) bekezdés], 2 rb. bűnsegédként elkövetett számvitel rendje megsértése büntetében [1978. évi IV. törvény 289.§ (1), (4) bekezdés b) pont] állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 2 év, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre és 5 év ügyvezetői foglalkozástól eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést végrehajtásának elrendelése esetén börtönben kell foganatosítani. Az elsőfokú bíróság rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról is.

A IV.r. vádlott bűnösségét közokirat-hamisítás büntetében [1978. évi IV. törvény 274.§ (1) bekezdés c) pont] állapította meg, ezért őt 1 évre próbára bocsátotta.

A Székesfehérvári Törvényszék rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, továbbá a felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú ítélet a III.r. vonatkozásában 2016. február 22. napján, a II.r. vádlott vonatkozásában 2016. június 22. napján, míg a IV.r. vádlott vonatkozásában 2016. június 9. napján jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítélet ellen az I.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.691/2016/1. számú átiratában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárása során az ügy elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat gondosan értékelte, mérlegelte, így megalapozott tényállást állapított meg.

Ennek során pontosan felvázolta, hogy a vádlottaknak milyen pozíciója volt az egyes gazdasági társaságok vonatkozásában, részletesen bemutatta a lebonyolított gazdasági tranzakciók menetét is és a könyvszakértői vélemény megállapításait felhasználva helytállóan rögzítette a forgalmi, illetve a társasági adóhiány összegét is.

A mérlegelése során logikusan és meggyőzően indokolta meg, hogy miért nem fogadta el az I.r. vádlott védekezését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést az I.r. vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is törvényes. Helyállóan alkalmazta az I.r. vádlott vonatkozásában az elkövetéskor hatályos Btk. rendelkezéseit, mivel ez a törvény biztosít kedvezőbb elbírálást a vádlott számára.

Helytállónak találta az elsőfokú bíróság a minősítés vizsgálatakor azt is, hogy az I.r. vádlottat tekintette a terhére rótt cselekmények vonatkozásában tettesnek, figyelemmel arra, hogy ő volt az, aki a három gazdasági társaság ügyvezetését, irányítását ténylegesen ellátta.

Az ügyészség érvelése szerint az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülmények helytálló felsorolásával és értékelésével a cselekménnyel arányban álló büntetést szabott ki, melynek enyhítésére nincs semmiféle indok.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta az I.r. vádlott tekintetében.

Az I.r. vádlott védője a nyilvános ülésen bejelentett fellebbezését módosított tartalommal, elsődlegesen enyhítés végett, másodlagosan az adóhiány összecsúszásának csökkentése végett, míg harmadsorban hatályon kívül helyezés végett tartotta fenn.

A védő kiemelte, hogy az I.r. vádlott 2008. december 10. napján tett vallomása az eljárás során nem nyert cáfolatot, így ellenkező bizonyíték hiányában el kell fogadni azt a védekezését, hogy csak az események elején vett részt az ügyletekben, következésképpen csak töredék összeg erejéig állapítható meg a büntetőjogi felelőssége is. Ennek eredményeként azonban a büntetés enyhítésére is lehetőség van.

Ezen túlmenően a védő az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló indítványát az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértésekre alapította. E körben utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a kiemelt ügyekre vonatkozó kérdezési sorrendet nem tartotta be, és a tanács összetételében két alkalommal bekövetkezett változás alkalmával az eljárás megismétlésére sem került sor szabályosan.

A védő álláspontja szerint az elkövetéskor hatályos Btk. alkalmazása helytálló volt, azonban érvelése szerint tévesen mondta ki az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottat az adócsalás büntetében tettesként, hiszen a bűncselekmény tettese csak a gazdasági társaság ügyvezetője lehet. Következésképpen az I.r. vádlott legfeljebb bűnsegédként követte el a terhére rótt cselekményt, amely esetben mindenképpen enyhítő körülményt jelent, csakúgy min az elkövetési érték csökkenése és az igen tetemes időmúlás is.

A vádlott egészségi állapota és egyébként kifogástalan családi és egzisztenciális körülményei indokoltá teszik esetében az 1/2 feltételes szabadságra bocsátás kedvezményének alkalmazását.

A Fővárosi Ítéltábla az I.r. vádlott és védője által megtámadott elsőfokú ítéletet a Be. 349.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt az I. r. vádlottat érintően bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy a Székesfehérvári Törvényszék a perrendi szabályokat túlnyomórészt betartotta.

A Be. 554/L.§, illetve a Be. 287.§ (4) bekezdése alapján törvényesen ismételte meg a tárgyalást 2013. február 8. napján, 2014. május 5. napján, illetve 2015. június 3. napján a tárgyalás anyagának ismertetésével, részben a tanácselnök betegség miatt a tárgyalási időköz (3 hónap) elteltére, részben a tanács összetételében történt változásra tekintettel.

Ugyanakkor megállapítható, hogy a 2014. február 10. napján történt tárgyalás megismétlésére feleslegesen került sor, hiszen az előző tárgyalás időpontja 2013. november 6. napja volt, a tanács összetételében ezt követően változás nem történt, a tárgyalások közötti ekkor már 6 hónapos időköz

sem telt el, mivel az ügy 2013. szeptember 1. napjától már nem tartozott a kiemelt ügyek közé, így az általános szabályok voltak érvényben.

Megállapította az ítélőtábla, hogy a Székesfehérvári Törvényszék szabályszerűen tette tárgyalás anyagává a titkos információgyűjtés során beszerzett lehallgatási anyagot, megállapítva, hogy a Be. 206/A.§-ban írt feltételek maradéktalanul fennállnak. E körben azonban az elsőfokú ítélet kisebb kiegészítésre szorul az alábbiak szerint.

Megállapítható, hogy a Fejér Megyei Bíróság elnöke a T.0070/2/2008. számú és 2008. június 11. napján kelt határozatával igazolta a titkos információgyűjtés engedélyezésére irányuló kérelem előterjesztésének és az engedély megadásának a tényét.

Kiegészítendő e körben az ítélet azzal is, hogy a nyomozás elrendelésére a Vám- és Pénzügyőrség Közép-dunántúli Regionális Nyomozati Hivatalának Komárom-Esztergom Megyei Osztálya által 2008. augusztus 5. napján kelt 65007-404/2008.bü. számú határozatával került sor.

A Székesfehérvári Törvényszék széles körű bizonyítást folytatott le, melynek során nem csak az ügyészség által a vádiratban felajánlott bizonyítást foganatosította, hanem részben hivatalból, illetve az ügyészi, a védői és a vádlotti indítványoknak helyt adva vett fel bizonyítást.

Így a Székesfehérvári Törvényszék hivatalból kereste meg a Megyei Kormányhivatalt, az Okmányirodát és a Regionális NAV-ot, annak tisztázása végett, hogy a külföldről behozott gépjárművek forgalomba helyezéséhez szükséges műszaki vizsga elkövetéskori díját, a gépkocsik forgalomba helyezésének 2007. és 2008. években előírt illetékfizetési kötelezettségének összegét, illetve a regisztrációs díj összegét pontosan megállapíthassa.

Ezen adatok ismeretében, illetve a tárgyalási szakban a tanúk által csatolt számlák alapján kiegészítő szakértői vélemény beszerzését rendelte el, figyelemmel egyrészt arra, hogy a gépjárművek belföldi forgalomba helyezéséhez szükséges fizetési kötelezettségek költségként jelentkeztek, amely tény értelemszerűen érinti a fizetendő áfa összegét, másrészt pedig a regisztrációs díj 2006. január 1. napjától nem tartozott az áfa alapját képező összeghez.

Az I.r. vádlott és a védője által becsatolt orvosi dokumentáció alapján orvosszakértői véleményt szerzett be az I. r. vádlott egészségi állapotára vonatkozóan.

Az elsőfokú bíróság az ügyész indítványára a Be.296.§ (2) bekezdés b) pontja alapján törvényesen tette felolvasás útján tárgyalás anyagává a nyomozás során közvetlenül meghallgatott, illetve írásban beszerzett tanúvallomásokat, míg a tanú1, a tanú2, a tanú3, a tanú4, illetve a tanú5 vonatkozásában a Be. 85.§ (5) bekezdése szerint engedélyezte írásbeli vallomás megtételét, melyet utóbb a Be. 296.§ (1) bekezdés d) pontja alapján felolvasással a tárgyalás anyagává tette.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elkövetése szempontjából valamennyi releváns bizonyítékot beszerzett, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is a logika szabályai szerint következtetett.

Az ekként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól, de a pontosítása, illetve kiegészítése - figyelemmel a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma alapján kisebb mértékben szükséges az alábbiak szerint:

Az elsőfokú ítélet 7. oldal 1. bekezdésének első sorát azzal egészíti ki, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság ítélete a Fővárosi Bíróság 23.Bf.6097/2004. számú határozatával emelkedett jogerőre.

Az elsőfokú ítélet 10. oldal 1. bekezdésének 5. sorát azzal egészíti ki, hogy a gazdasági társaság új neve a Kft1. lett.

Az ítélet 14. oldal II. pont utáni bekezdését kiegészíti azzal, hogy "a Kft2. vonatkozásában 2006. és 2007. évre, a Bt. vonatkozásában 2007. és 2008. évre ..."

Kiegészíti a tényállást azzal is, hogy az I.r. vádlott a három gazdasági társaság vonatkozásában áfa adónemben összesen 865.134.000 forinttal csökkentette az adóbevételt.

Az ekként kiegészített tényállás már minden tekintetben megalapozott, összhangban áll a rendelkezésre álló bizonyítékok tartalmával, így irányadó volt a másodfokú eljárás során is.

A bizonyítékok értékelése körében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékot hiánytalanul számba vett, azt helytállóan értékelt, mérlegelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Részletesen adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat, milyen körben és miért fogadott el és melyeket milyen okból és miért vetett el.

Helytállóan állapította meg az I.r. vádlott részbeni tagadásával szemben, hogy ténylegesen mindhárom érintett gazdasági társaság az ő irányítása alatt állt.

Ezt a megállapítást egyértelműen alátámasztotta nem csak a III.r., illetve a II.r. vádlott vallomása, hanem a vámügyeket intéző a tanú6 vallomása is, aki előadta, hogy az I.r. vádlottal állt a gépjárművek vámeljárása során kapcsolatban.

Hasonló tartalmú nyilatkozatot tett a gépkocsik műszaki vizsgáztatását intéző a tanú7 is, aki ugyancsak azt adta elő, hogy a gépkocsik műszaki vizsgáztatása kapcsán az I.r. vádlottal állt kapcsolatban, a gépkocsik átadását, átvételét minden esetben az I.r. vádlott szervezte meg az AGIP benzinkút vezetője és alkalmazottai, valamint esetenként az I.r. vádlott által megbízott közvetítő útján.

Az I.r. vádlott kizárólagos irányító szerepét támasztotta alá az elsőfokú bíróság által az ítélet 21. oldal 2. bekezdésében felsorolt gazdasági társaságok vezetőinek és alkalmazottainak vallomása is, akik szinte azonos tartalmú nyilatkozataikban előadták, hogy a bizományosi értékesítésre átvett gépjárművekkel kapcsolatos ügyek intézésekor az I.r. vádlottal álltak kapcsolatban és azt is elmondták, hogy a gépjárművek vételárát is az I.r. vádlottnak vagy az általa küldött személynek adták át valamennyi esetben.

Az I.r. vádlott részleges tagadásával szemben objektív bizonyítéknak kell tekinteni a lehallgatási anyag tartalmát.

Az ezzel kapcsolatosan az elsőfokú ítélet 22. oldal utolsó, illetve 23. oldal első bekezdésében írtak minden tekintetben helytállóak.

A lehallgatási anyag minden kétséget kizáróan igazolta mindhárom gazdasági társaság vonatkozásában az I.r. vádlottnak az első perctől kezdve fennálló irányító szerepét.

A 11/1. nyomozati kötet 183. oldalán rögzített beszélgetés a következőket tartalmazza:

Az I.r. vádlottat felhívó fél: „A Bt.-vel jött be?”

Az I.r. vádlott: „Igen. Na és arról tedd át egy másikra, átfuttatjuk rajta, és ezt a számlát, ezt visszasztorozod. ...és nekem egy másik cégről adj át számlát adásvételit.” (2008. május 22-én rögzített beszélgetés)

A nyomozati iratok 11/1. kötet 181. oldalon az I.r. vádlott azt a kijelentést teszi: „üres adásvételit adtam neked”, míg az ugyancsak a 181. oldalon a következőket rögzítették: „Odaküldhetek hozzád egy verebet, tudod ez az ügyvezető igazgatóm, tudod, akinek a nevében van a cég”.

A 169. oldalon pedig a következők szerepelnek: „Ez a Kft2-re jött be, ez Fiat?” Az I.r. vádlott válasza: „Igen, de tettem oda hozzá egy Bt.-s adásvételit is.”

Ezen idézetek, illetve az egész lehallgatási anyag, amelynek tartalmát egyébként az elsőfokú eljárás során történt meghallgatásukkor sem a vádlottak, sem a védők nem kifogásolták, egyértelműen cáfolják az I.r. vádlott azon védekezését, hogy ő a gépjárművekkel kapcsolatos ügyintézését mindhárom gazdasági társaság vonatkozásában csak a legelső időszakban végezte, ezt követően a tényleges ügyvezető igazgatók bonyolították a gépkocsik behozatalát és az azzal kapcsolatos további ügyintéзések.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az adásvétel lebonyolításának a módja, - az előre aláírt adásvételi szerződések, melyeken minden esetben a három gazdasági társaság szerepelt, mint eladó - továbbá az a körülmény, hogy az I.r. vádlott a gépkocsik magyarországi forgalomba helyezésével kapcsolatos ügyek intézésére állandó személyeket alkalmazott, továbbá, hogy a gépkocsik behozatalát sofőrökkel végeztette és a belföldi eladásokban személyesen igyekezett távol maradni, ugyancsak ezt a következtetést támasztják alá.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a tárgyalási szakban kiegészítő könyvszakértői véleményt szerzett be. A nyomozati iratok között fellelhető könyvszakértői véleményben is szerepelt az a megállapítás, hogy a regisztrációs adó az áfa alapját 2006. január 1-től nem képezte, ugyanakkor a nyomozati eljárás során adott szakvéleményben ez az áfa alapjához hozzá volt számítva.

A tárgyaláson kihallgatott tanúk, valamint a meghallgatott igazságügyi könyvszakértő nyilatkozata alapján azonban tisztázódott, hogy valamennyi, a magyarországi forgalomba helyezéssel kapcsolatos kiadás költségként elszámolható, következésképpen az áfa alapot és ennek eredményeként a fizetendő áfa összegét is csökkenti.

Ennek tükrében az ítéletben megállapított áfa hiány - figyelemmel arra is, hogy az igazságügyi könyvszakértő a tárgyalási szakban adott szakvéleményében írtakat tovább finomította a későbbiekben az általa adott nyilatkozatban - helyesen szerepel.

Mindezek alapján logikusan vont következtetést az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott bűnösségére valamennyi terhére rótt bűncselekmény vonatkozásában, azonban a cselekmények jogi minősítése pontosításra szorult mind az adócsalás büntette mind pedig a számvitel rendje megsértése büntette vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság - ugyan szokatlan módon az ítélet 6. oldalán - helyesen rögzítette, hogy a I.r. vádlott számára az adóbevétel 865.134.000 forintos csökkenésére tekintettel kedvezőbb elbírálást biztosít az elkövetéskor hatályban volt törvény.

Az adócsalás minősítésével kapcsolatban a másodfokú bíróság előjáróban leszögezi, hogy nem osztotta az ítélet 23. oldal utolsó bekezdésében írtak szerint az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, mely szerint a I.r. vádlott tettesként követte el az adócsalás büntettét mindhárom gazdasági társaság vonatkozásában és mindkét adónemet illetően.

A Btk. 310. §-ának (1) bekezdésében meghatározott adócsalás elkövetési magatartása az adókötelezettség szempontjából jelentős tényre vonatkozó valótlan tartalmú nyilatkozattétel az adóhatóság felé, vagy ilyen ténynek az elhallgatása az adóhatóság elől.

E szerint ezt a bűncselekményt közvetlen tettesként csak az követheti el, aki az adóhatóságnak bevallani köteles ezeket a tényeket, vagyis aki az adókötelezettség szempontjából jelentős tény (adat) valótlan előadásával, elhallgatásával vagy más magatartással a hatóságot adóbevételek csökkentését eredményezően megtéveszti. (BH2010. 290.)

Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (Art.) 6.§-ából, a 35-36.§-ából, az elkövetéskor hatályos "A gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. tv." 21., 22, 108.§-aiból (jelenleg a 2013. évi V. tv. a Polgári Törvénykönyvről, harmadik könyv, harmadik rész, X. cím, XX. fejezet 2. pontjából és XII. címéből) az alábbi megállapítások vonhatók le:

Áfa adónemben annak a természetes vagy jogi személynek keletkezik adófizetési kötelezettsége, aki (amely) saját nevében gazdasági tevékenységet végez, aki adóalannyá válik. (2007. évi CXXVII. Tv. 5.§ (1) bek.)

Korlátolt felelősségű társaság esetén a gazdasági társaságot a vezető tisztségviselő, az ügyvezető vezeti, képviseli, az adóhatóság irányába is ő járhat el, ő áll adójogi jogviszonyban.

Ebből következik, hogy az I.r. vádlott az adócsalás büntettét nem követhette el tettesként, mivel egyik gazdasági társaságnak sem volt ügyvezetője.

Az I. r. vádlott azzal a magatartásával, hogy az érintett gazdasági társaságok üzleti tevékenységét, ezen belül is a gépkocsik behozatalát és belföldi forgalomba helyezésének teljes folyamatát megszervezte valójában segítséget nyújtott a gazdasági társaságok működtetéséhez a bejegyzett ügyvezetőknek, vagyis a cselekményt az 1978. évi IV. törvény 21.§ (2) bekezdése szerint bűnszegdként követte el.

Az I.r. vádlott által elkövetett cselekmény tehát helyes minősítés esetén részesi bűncselekmény, amely járulékos jellegű.

- Ebből pedig az következik a 3/2011 BJE -ben kifejtettek szerint, hogy a részes cselekménye
- csak annyiban büntethető, amennyiben az alapcselekmény is büntethető,
 - a jogi minősítés tekintetében is osztja a tettesi alapcselekmény sorsát, és végezetül
 - a részesi cselekményre is a tettesi bűncselekmény büntetési tétele vonatkozik (parifikáció).

A gyakorlatban előforduló azokban az esetekben, amikor a részesi cselekmények több tettes által egymástól függetlenül elkövetett egy-egy ugyanolyan törvényi tényállás alá eső bűncselekményhez kapcsolódnak és a különböző tettesek egy-egy ugyanolyan bűncselekménye sem vonható a folytatólágosság körébe, akkor nem értékelhető folytatólágos bűncselekmény-egységként a részesnek ezen tettesek nem folytatólágos alapcselekményéhez kapcsolódó cselekvősege sem, függetlenül attól, hogy a részes akarat-elhatározása egyébként egységes volt, a tettesi

alapcselekmények és a részesi magatartások is rövid időszakon belül történtek, továbbá az alapcselekmények sértettje is azonos.

Ilyen esetben a részesi bűncselekmény jogi minősítése - a rendbelisége is - a tettesi alapcselekmény(ek)hez igazodik.

Mindezek következtében, amennyiben a jogi minősítés szempontjából a tettesek által elkövetett bűncselekményeknél az elkövetési értéknek, kárnak, vagyoni hátránynak, vagy más mennyiségi kritériumnak jelentősége van, ez a mennyiség a részesi cselekmény jogi minősítése szempontjából sem összegeződik.

Ezt figyelembe véve az I.r. vádlott által elkövetett gazdasági bűncselekményei a következőképpen minősülnek:

2 rendbeli, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés), (a Kft2. 603.555.000 Ft és a Bt. 216.506.000 Ft.)

1 rendbeli, bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (3) bekezdés), (a Cég., 45.073.000 Ft) és

1 rendbeli bűnsegédként elkövetett adócsalás büntettének (1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (2) bekezdés), (a Cég: 1.863.680 Ft társasági adó)

Ugyancsak nem osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 24. oldal 3. bekezdésében kifejtetteket a számvitel rendje megsértése büntette vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság e cselekményt ugyanis a gazdasági évekhez és az érintett gazdasági társaságok számához igazította azzal, hogy a folytatólagosság egységébe e cselekmények nem vonhatók a kötelezettség éves gyakorisággal történő teljesítésére tekintettel.

Ez az érvelés a másodfokú bíróság álláspontja szerit nem helytálló, már csak azért sem, mert vannak olyan gazdasági társaságok, amelyek az adóbevallásokat is csak éves szinten kötelesek egy-egy alkalommal teljesíteni, ettől azonban a cselekményük folytatólagosan elkövettként minősül, ha a cselekmény több adó évet érint.

Jelen esetben megállapítható, hogy a Kft2. vonatkozásában a bizonylatolási, könyvviteli és beszámolási kötelezettség két gazdasági évet érint, és ugyanez vonatkozik a Bt.-re is, vagyis a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint e két gazdasági társaság esetében ugyancsak megállapítható a számvitel rendje megsértése büntettének folytatólagos elkövetése, hiszen ugyanazt a bűncselekményt egységes akarat elhatározással azonos sértett sérelmére követte el az I.r. vádlott.

A rövid időköz, mint feltétel ugyancsak megállapítható, éppen azért, mert a bizonylatolási kötelezettség évenként 1 alkalommal a gazdasági év lezárásakor terheli a gazdasági társaság ügyvezetőjét.

Ekként tehát a 3 gazdasági társaságot érintően az I.r. vádlott cselekménye 3 rendbeli, bűnsegédként, két esetben folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértése büntettének (1978. évi IV. törvény 289. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pont) minősül.

Megállapította az ítéltábla, hogy a közokirat-hamisítás vonatkozásában alkalmazott minősítés mind rendbeliségét, mind a jogszabályi felhívását illetően törvényes is.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság kimerítően és hiánytalanul sorolta fel az I.r. vádlott javára és terhére szóló bűnösségi körülményeket.

Helyesen emelte ki, hogy az időmúlás jelen esetben igen tetemes, már az elévülési időt közelíti, illetve azt eléri, ami nyomatékos enyhítő körülménynek tekintendő, és elsősorban a büntetés kiszabása körében érvényesül.

Ugyanakkor a cselekmények elkövetési értéke, valamint az a tény, hogy az okozott kárból semmi sem térült meg, a másodfokú bíróság álláspontja szerint is indokolja és szükségessé teszi az elsőfokú bíróság által az 1978. évi IV. törvény 37.§ , 40.§ (1) és (2) bekezdése és 43.§ a) pontja alapján halmazati büntetésként kiszabott szabadságvesztést a büntetési célok eléréséhez, így sem a szabadságvesztés, sem a az 1978. évi IV. törvény 53.§ és 55.§ (1) bekezdés alkalmazásával kiszabott közügyektől eltiltás, sem pedig az 1978. évi IV. törvény 56.§ (1) bekezdés a) pontja illetve az 57.§ (1) bekezdése alapján kiszabott a gazdaági társaság ügyvezetői tisztségének betöltésétől való eltiltás tartamának csökkentésére lehetőséget nem látott a jelentős időmúlás ellenére sem.

A 95/2011.BK véleményben kifejtettekre figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a kétszeres elvonás tilalmára figyelemmel nem alkalmazott vagyoneklóbzást az I.r. vádlottal szemben, mivel az adóhatóság nem jogerősen adókülönbözetet, adóbírságot és késedelmi pótlékot állapított meg a Cég vonatkozásában

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdésekre vonatkozóan törvényesen rendelkezett, azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos ítéleti rendelkezéseket az 1978. évi IV. törvény alapján az indokolásban és nem a rendelkező részben kell feltüntetni, így az erre vonatkozó rendelkezést a másodfokú bíróság ennek megfelelően korrigálta.

Mindezek alapján az elsőfokú ítéletet az I.r. vádlottal szemben a rendelkező részben írtaknak megfelelően a Be. 372.§ (1) bekezdés alapján a megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2017. február 3.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Magócsi István sk.
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 5.B.317/2010/127. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.290/2016/4. számú ítéletével írt változtatással az I.r. vádlott vonatkozásában 2017. február 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2017. február 3.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő